

(Suprotno uvriježenom mišljenju, nakon što se svjetla pogase, život u školi ne prestaje...štoviše. Na dnu hodnika jasno se čuje kako netko privlači stolac. Jedva čujnim glasom, kao da nekome diktira.)

22.5.2025.

Dragi e-dnevniče,

istog trenutka kako ste otišli, stihovi su prestali vrijediti, ne samo oni o Vama, nego općenito svi. I sada se postavlja pitanje što mi ostaje od poezije kada se rastajem od Vas.

Kada bih imala priliku još nešto Vam reći...

Rekla bih Vam: Spavajte malo, ali više sanjajte jer svaku minutu sa zatvorenim očima gubite 60 sekundi svjetlosti.

Rekla bih Vam: Hodajte kada se drugi zaustave, budite budni kada drugi spavaju.

Rekla bih Vam: Uzmite najbolji alat i najbolje materijale, napravite nacrt i izgradite svoja vlastita krila. Zatim, spremite ih duboko u škrinju, prekrijte debelim tepihom od tišine i držite ih skrivene dok ne naučite letjeti.

A svaki put kada kažete „Ne mogu!“, sjetite se priče o cirkuskom slonu, golemoj životinji, neobične kombinacije veličine i snage, vezane za malen kolac nabijen u zemlju, lancem koji je držao samo jednu nogu.

Slon je u stanju iščupati stablo s korijenom tako da je jasno da se s lakoćom može osloboditi kolca i odšetati. Što ga onda drži?

Našao se netko mudar da pronađe odgovor i ispada da cirkuski slon ne bježi zato što je vezan za isti kolac još otkada je bio veoma malen. Urezala mu se u sjećanje ona nemoć koju je osjetio nekada davno.

Najgore je što nikada više nije preispitao to sjećanje. Nikada nije pokušao iskušati svoju snagu.

Rekla bih Vam: Ne hodajte svijetom vezani za stotine kolaca jer će Vam uništiti ista ona krila koja ćete sutra izvaditi iz škrinje.

Rekla bih Vam: Volim Vas... i ne bih glupo pretpostavljala da to znate... samo da sam znala da su to bile posljednje minute što Vas vidim.

Vaša Zbornica

(Dok se oprašta s još jednim maturantima, Zbornica više za sebe pjevuši...

Tu, u ovom moru sjete, sve si dalje od mene, a pratiš me kroz vrijeme...

sjetno se nasmiješi i utone u tišinu)